

☒

უხმო საათმა ფიქრი მოთოვა,
მე ასე მღალავს ეს ზემოდგომა.

ვერ ვხედავ მე შენს თვალებს, ვერც ხელებს,
მებრძვიას, მაგრამ ვერ მამარცხებენ.

სხვამ რა იცოდა, შენ კი იწოდი,
ისევ სდუმს ზეცა მარადისობის.

გაისმის რეკვა, იწყება ლოცვა,
ახლა სიკვდილთან უფრო ახლოს ვარ.

უხმო საათმა ფიქრი მოთოვა,
მე ასე მღალავს ეს შემოდგომა.